

Sarah Morgan

Karácsonyi kiruccanás

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: The Christmas Escape (Harlequin Books)

Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-601-2

• *Borítókép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

SARAH MORGAN

KARÁCSONYI
kiruccanás

Dawnnak, sok szeretettel

Robyn

Remélni sem merte, hogy ez egyszer megtörténik.

Valaki, aki kevésbé cinikus, talán karácsonyi csodának gondolta volna, de Robyn már nem hitt a csodákban. Megrémült persze, de az ijedségen túl valami mást is érzett. Reményt. Érzéseinek kaleidoszkópja leginkább az égbolt kavargó és csillogó színeire emlékeztette. Itt, a svéd Lappföldön, a sarkkörtől északra, a fényszennyezéstől mentes, tiszta téli éjszakák miatt gyakran lehetett látni az északi fényt.

Hallotta, hogy kinyílik mögötte az ajtó, hallotta a lépések halk ropogását a nagy hóban, majd érezte, hogy Erik átkarolja.

– Gyere be! Hideg van.

– Még egy perc. Gondolkodnom kell... – Mindig is itt tudott a legjobban gondolkodni, ezen a vad vidéken, ahol a természet uralkodott, ahol az ember jelentéktelennek érezte magát a végtelen, rózsaszín ég alatt. Minden ostoba, önző, kockázatos vagy kínos tette összezsugorodott, jelentőségét veszítette ehhez a helyhez képest.

A fák meghajoltak a friss hó súlya alatt, a felszínen finom ezüst és kék szálak csillogtak. A hideg elszibbasztotta az arcát és lefagyasztotta a szempilláit, de ő csak a szépséget vette észre. Ösztönösen a fényképezőgépeért nyúlt, még akkor is, ha már több képe is volt ugyanerről a jelenetről.

Azért jött ide, hogy elmeneküljön minden elől, ami valaha volt, és amit valaha tett, aztán beleszeretett ebbe a helybe – és ebbe a férfiba. Kiderült, hogy ha elég messzire költözik mindenkitől, aki ismeri, tényleg újrakezdheti az életét.

Erik még jobban a fejére húzta a pehelykabátja kapucniját.

– Ha a múltra gondolsz, inkább ne tedd...

És azt vajon hogyan csinálja?

Robyn, a lázadó.

A régi énjét most ismeretlennek érezte. Olyan volt, mintha egy régi fényképet nézegetne, és nem ismerné fel magát. Ki ez a nő?

– Nem hiszem el, hogy idejön! Hároméves volt, amikor utoljára láttam.

Az unokahúga. A nővére gyermeke.

Emlékezett egy apró, mosolygós kerubra, egy rózsás arcú és göndör, szőke hajú, édes kislányra. Emlékezett az ártatlanságra, az elfogadásra és az újrakezdés múltó reményére, ám Robyn tönkretette ezt is, ahogyan mindent tönkretett akkoriban.

A nővére megtiltotta neki, hogy valaha is újra kapcsolatba lépjen vele. Úgy döntött, Robynnak nincs helye az ő tökéletes kis családjában. Még most, sok évvel később is remegést és rosszulletet váltott ki belőle, ha visszaemlékezett az utolsó találkozásukra. Megpróbálta elképzelni a gyermeket felnőtt nőként. Vajon hasonlít az anyjára? Valahányszor Robyn a nővéreire gondolt, zavarosak lettek az érzései. Szerette a testvérét, ugyanakkor gyűlölte is. Irigyelte. Furcsamód mintha Elizabeth egész lénye feszültséget keltett volna benne. Nem is tudta, hogyan lehetséges ilyen sok mindent érezni egyetlen emberrel kapcsolatosan.

Elizabeth volt a bezzeggyerek. Mindenki kedvence és – legalábbis egy kis ideig – Robyn legjobb

barátja széles e világon.

Eleinte nagyon szenvedett amiatt, hogy elveszítette, de az idő enyhített a fájdalmán.

Minden kapcsolat megszakadt köztük, amíg azt az e-mailt meg nem kapta.

– Miért most jelentkezett, ennyi idő után? Harmincéves! Felnőtt nő.

Az első pillanatban öröm töltötte el, de az élet megtanította az óvatosságra, és tudta, hogy ez nem egy egyszerű családgyegetítés. Mi van, ha az unokahúga válaszokat keres? És mi van, ha nem tetszik majd neki, amit hallani fog?

Ez egy második esély lesz vajon, vagy inkább egy újabb érzelmi katasztrófa?

– Megkérdezheted tőle személyesen – mondta Erik. – De tudom, hogy most ideges vagy.

– Igen. – Nem voltak titkai a férfi előtt, bár eltartott egy darabig, mire eljutott ideig, és bízni tudott a kapcsolatukban. – Hiszen ő a családom egyetlen élő tagja. És tökéletesen idegen a számomra.

A nővére ugyanis már nem élt, két évvel korábban halt meg közlekedési balesetben. Halálra gázolták, miközben átkelt az úton. A múltat most már nem lehet helyrehozni. Az a vonat elment...

Erik most kicsit erősebben szorította magához.

– Az unokahúgodnak van egy lánya is, emlékszel? Az már két családtag. Sőt három, ha a férjét is beleszámolod.

Nem volt könnyű, de Robyn megtanult a családjá nélkül élni.

Távol maradt, ahogy parancsolták. Nem lépett kapcsolatba a nővérével. Újraépítette az életét. Újratervezte önmagát. A városban gyakran érezte magát csapdában. Mintha fojtogatta volna a múlt. Itt, ebben a havas vadonban szabadnak érezte magát.

És akkor az online postaládájába levél érkezett.

Christy vagyok, az unokahúgod.

– Talán hiba volt őket idehívni. – Ez lesz az első alkalom, hogy Robyn múltja találkozhat a jelenével. – Eltekintve attól, hogy nem ismerjük egymást, mit gondolsz, tetszeni fog nekik ez a hely?

Számára szerelem volt első látásra. A csend. Az ég kékeszöld színkavalkádja, meg a lány fény, amely az évnék ebben a szakában olyan jellemző erre a tájra. Fotósként Robynt mindig is lenyűgözte és inspirálta a fény. Itt olyan árnyalatokat és tónusokat láthatott, amelyeket sehol máshol a világon. Éjkéket és fényes jádezőldet. Jeges pinket és meleg rózsaszínt.

Egyesek azt mondják, hogy az élet itt fent északon nagyon kemény, de Robyn tudta, milyen, ha valami kemény, és azt is tudta, hogy ez nem az. Tisztában volt vele, hogy nemcsak a hőmérséklet miatt fázhat az ember, hanem belülről is. Mi több, jól ismerte ezt az érzést – azt a fajta hideget, amely belülről fagyaszt meg, és amelyet nem lehet meleg aláöltözettel és tollkabáttal leküzdeni.

Aztán megismerte a melegséget, azt a melegséget, amit Erik árasztott.

– Karácsony Lappföldön? – A férfi elmosolyodott. – Már hogyan tetszene nekik! Hiszen a gyerekek jönnek ide. Hol máshol játszhatna az a kislány a hóban, etethetné a rénszarvasokat, és szánkózhatna az erdőben?

Robyn a fákat nézte. Igen, ez tényleg valóságos paradicsom egy karácsonyt szerető gyermek számára, bár a vállalkozásuk középpontjában nem a gyerekek és a családok álltak. Robynnak kevés tapasztalata volt a gyerekekkel, és soha nem érzett vágyat arra, hogy sajátja legyen. Az ő családja Erik volt. A kutyák. Az erdő. Az égbolt. Ez a ragyogó, ős vadon, ahol sokkal inkább otthon érezte magát, mint bárhol a világon.

A hotel főépülete Erik családjában nemzedékről nemzedékre öröklődött, de a férfi kibővítette, hogy a vagyonosabb turistákat is idevonzza. Vendégeik általában igényes utazók voltak, akik menekülni vágytak. Kalandvagyó emberek, akik értékelték a luxust, de nem voltak restek útnak indulni a fagyos erdőbe, hogy sílécen vagy hótalpakon fedezzék fel a tájat. Erik szükség esetén felajánlotta idegenvezetői szolgálatait, ő pedig fotósként készségesen segített, hogyan kell a fényképezőgéppel megörökíteni a sarki fényt.

Nem lehetett megjósolni, mikor talál megfelelő fotótémát, és ez türelemre tanította Robynt.

Megtanulta kivárni, amíg a természet megadja neki azt, amire vágyik.

A havas ágakon keresztül látta a két erdei vendégház ablakaiból kiszűrődő meleg fényeket. Összesen öt volt belőlük, mindegyiket sarkvidéki vadakról nevezték el: Farkasnak, Rénszarvasnak, Jávorszarvasnak, Hiúznak és Medvének. Mindegyik hangulatos faháznak mennyezetig érő ablakai voltak, amelyekből lélegzetelállító kilátás nyílt az erdőre és az égre. A *Snow Spa* Robyn ötlete volt, és népszerű kiegészítőnek bizonyult. Itt a wellness állt a középpontban, és persze az érintetlen természet. Robyn és kis csapata lehetőség szerint mindig helyi termékeket használt. A vendégeket arra ösztönözték, hogy hagyják otthon a mobiltelefonjukat és az okosórájukat.

Eriknek igaza volt. Ez a hely maga a csoda. Nem kérdés, hogy tetszeni fog-e a jövevényeknek. Robynt valójában inkább az aggasztotta: ő vajon tetszeni fog-e a rokonoknak.

Egy pillanatra pánikba esett.

– Amikor utoljára láttam Christyt... nos, az nem jól sült el.

A cicás incidens... Annak a látogatásnak az emléke mindörökre belevésődött a lelkébe. És még mindig fáj, hogy a jó szándéka ellenére rosszul sült el a dolog.

– Hány éves korunkból valók vajon a legkorábbi emlékeink? – morfondírozott. – Vajon Christy emlékszik arra, ami történt? – Remélte, hogy nem. Ő még most, ennyi évvel később is fel tudta idézni a nővére hozzá intézett utolsó szavait.

Mindent tönkreteszel. Soha többé nem akarlak látni. Tűnj el az életemből!

Robyn közelebb húzódott Erikhez, és érezte, hogy a férfi karja megfeszül körülötte.

– Ez már nagyon régen volt, Robyn. Ősrégi történet.

– De az emberek nem felejtik el az ilyesmit.

Vajon mit mondott a nővére a lányának Robynról, a lázadóról? És vajon mit mondana a nővére, ha most látná? Ha tudná, hogy boldog? Hogy férjhez ment valakihez, akit szeret? Hogy minden szempontból megállapodott, és szereti a munkáját, amivel egész jól keres?

Christy a jelek szerint boldog házasságban él valahol a vidéki Angliában, ahogy az anyja is egykor.

Vajon mit szólna Elizabeth, ha tudná, hogy a lánya látogatóba jön hozzá?

Robyn megborzongott, és visszafordult a ház felé.

Tudta, hogy a nővére nem örülne, és ha meg tudná akadályozni ezt a látogatást, egy percig sem habozna. Nem akarná, hogy Robyn megzavarja a lánya tökéletes életét.

Christy

– Ne feledd, hogy te akartad ezt, Christy. Ez a ház volt álmaid netovábbja.

Christy egy vödröt tett a földszinti fürdőszobában a beázás alá, és kétségbeesetten nézte a mennyezetten terjedő foltot. Néha úgy érezte, mintha egy szitában élne, nem pedig egy kertés házban.

Hogyan fog beszámolni Sebnek erről a legújabb krízisről? Jól emlékezett rá, mit mondott a férje legutóbb: *Ha még egy dolog elromlik ebben a nyavalyás házban, hát én...*

Talán várhatna néhány napot, mielőtt megemlíti, nem? Vagy megjavíttathatja anélkül, hogy szólna neki. Még mindig maradt egy kis megtakarítása az anyja hagyatékából.

A falnak dőlt, és összehúzta magát vastag pulóverében.

Az advent általában a kedvenc időszaka volt. A családi tűzhely melege, a meghittség, a fenyő és az ünnepi sütemények illata jutott róla az eszébe. A hagyomány és az összetartozás. Azt hitte, ha lesz egy családi házuk vidéken, az csak fokozza majd ezeket az érzéseket. Ám épp az ellenkezője történt. Vidéki háztulajdonosként megismerkedtek a bosszúsággal és a keserőséggel.

Mi tagadás, nem így tervezte. Tökéletes otthont akart teremteni a családjá számára. Háziállatokra és napsütésre vágyott, almáskertet, százszorszépmezőket, mesés szép karácsonyokat álmódott meg, és olyan házat képzelt el, amelyet szinte családtagként szeretnek mindhárman.

Komorán bámult a csöpögő plafonra, és közben mély csalódottságot érzett. Ha a ház családtag lett volna, akkor ő most ügyvédekkel konzultálna.

Voltak tervei a mai napra: huszonkét tennivaló sorakozott a jegyzetfüzetében, fontossági sorrendben, készen arra, hogy a feladat elvégzését követően áthúzzon minden tételt, egyiket a másik után – ő, mennyire szerette ezt a részt! –, de eddig még egyetlenegy sem húzott át. A ház sajnos nem volt hajlandó együttműködni vele.

Pedig amikor egy napsütéses júniusi napon először pillantotta meg az épületet, első látásra beleszeretett. Arra gondolt, hogy ha itt élhetne, soha többé nem panaszkodna semmire.

Vigyázz, mit kívánsz!

Szóval az ő sara volt ez a helyzet, amelybe kerültek.

A ház drágább volt, mint amit megengedhetek volna maguknak, és Sebnek nem nagyon tetszett az ötlet, hogy tovább nyújtózkodjanak, mint ameddig a takarójuk ér, de Christy meggyőzte, hogy meg tudják oldani. Az a kevéske áldozat semmiség lesz a rengeteg előnyhöz képest. A vasárnapokat a környékbeli erdők és mezők felfedezésével tölthetik. Holly a falusi iskolába járhatna, és a barátaival együtt játszhatna ebben a gyönyörű kertben. Christy betagozódhatna a helyi közösségbe. Talán még egy kutyát is beszerezhetnének.

De kiderült, hogy már így is épp elég állat él a házban, ami pedig a helyi közösséget illeti...

Mivel megszólalt a telefonja, rápillantott a kijelzőre, és felnyögött. Nagy kedve lett volna figyelmen kívül hagyni a hívást, de végül győzött a jó modor.

– Alison! De rég hallottam felőled! – Összerezent, amikor egy újabb jeges vízcsepp koppant a fején. – Igen, tudom, megígértem, hogy felhívlak, de... Hogy megyek-e a könyvklubba a héten?

Mondj nemet, Christy! Mondd, hogy utálod a könyveket, amiket választanak, hogy úgy érzed, lekezelően bánnak veled, és nem bírsz elviselni még egy estét egy huzatos templomteremben ülve.

– Igen, ott leszek. Már alig várom. – Minden egyes hazugsággal kicsit tovább rombolta az önbecsülését. De ezen a helyen kell élnie. A helyiek már így is gyanakodtak rá. Ha felbosszantja a falu nagyasszonyát, lehet, hogy a későbbiekben nem vásárolhat a helyi boltban. – Hogy mit viszek? Tudod mit? Sütök egy pitét... Legyen vegetáriánus? Nem probléma.

Befejezte a hívást, és lehunyta a szemét.

– Szánalmas vagy, Christy! – suttogta. – Szánalmas.

Volt egy olyan érzése, hogy csak akkor szabadulhat ki a helyi könyvklub és a falu adománygyűjtő bizottságának nyomasztó unalmából, ha elköltözik. Talán nem is olyan rossz ötlet...

Ha hinni lehet a szalagcímeknek, mindenki vidékre akar költözni a városból. Ha tavasszal vagy nyáron piacra dobják a házat, a gyanútlan városiak egykettőre beleszeretnek a gondolatba, hogy ebben a mesebeli házikóban éljenek. Vele is ez történt. Ő is csak akkor fedezte fel az igazságot, amikor már néhány hete itt laktak.

Ekkor kiáltás hallatszott a konyhából:

– Mami!

– Jövök! – Christy az ujjával a plafon felé bökött. – Te meg szedd össze magad! Ha közvetlenül karácsony előtt leszakad a plafon a fürdőben, akkor ennyi volt. Itthagylak. – Tessék, most már biztosan elveszítette a józan eszét! Úgy beszélget a házzal, mintha egy emberrel veszekedne.

Becsukta maga mögött az ajtót, és gondolatban megfogalmazott egy lakáshirdetést:

Gyönyörű vidéki ház eladó. Huzatkedvelőknek ideális, különösen azoknak, akik érdeklődnek a helyi vadvilág (úgy mint egerek, denevérek, patkányok és alkalmanként mókusok) iránt. Fontos továbbá, hogy a leendő tulajdonos vagyonos legyen, szeresse az unalmas könyveket, valamint a könnyen ítélkező helyieket.

– Mamiii! – A kiáltás ezúttal élesebben süvített, és Christy visszasietett a konyhába. – Jaj, Holly, mit csináltál?

– Festettem neked egy képet. – Holly büszkén lobogtatta a papírt, Christy pedig halványan elmosolyodott.

– Úgy tűnik, a festék nagy részét a hajadra és az arcodra kented.

– Nem bánom.

– Tudom. – Voltak napok, amikor Christy eltűnődött, vajon Holly valóban az ő gyermeke-e.

Ő ennyi idősen imádott hercegnős ruhákat hordani, és vigyázni is tudott rájuk. Holly meg akkor volt a legboldogabb, ha fára mászhatott, vagy a földben turkálhatott giliszták után.

– Hányat kell még aludni karácsonyig? – Mivel az ecset még mindig Holly kezében volt, ahogy ugrált ültében, festékpöttyöket szórt mindenfelé az asztalra. – Elmehetünk ma Lappföldre?

– Nem, ma nem. Még hetet kell aludni az utazásig. És tizenégyet karácsonyig. – Christy egy rongyért nyúlt, és feltörölte a festéket. Odakint eső csapkodta az ablakot. A kis kertjük, amely a nyári hónapokban olyan szép volt, kopár, csöpögős sártengerré változott. – Ne hadonássz az ecsettel, drágám!

Megnézte a telefonján az előrejelzést, és még rosszabb kedve lett, amikor kiderült, hogy az elkövetkező napokban is rengeteg eső várható. A fenébe is, ebből újabb beázás lesz! Még több hely, ahová vödröt állíthat...

– El akarok menni Lappföldre! Látni akarom a havat és a fényeket!

Christy is ezt akarta. Az itteni karácsony nem lett volna sem romantikus, sem ünnepi, mert mindegy, mennyi dísz vagy égőt akaszt a fára, leginkább menekülni támadt kedve, ha körülnézett a házban. Lappföldön remélhetőleg emlékezetes karácsonyt töltenek majd, ezért is volt hajlandó feláldozni a megtakarításai egy részét, hogy a repülőjegyeket kifizesse.

– Hát igen, az a sok hó biztosan jó móka lesz.

Christy persze nem elsősorban a havat várta. Hanem a találkozást a titokzatos nagynénjével. Az egyetlen élő rokonával. Robyn és a férje egy luxusüdülő tulajdonosai voltak. *Snow Spa* – így hívták a helyet, ahová többnyire merész, kalandvágó utazókat vártak. Hát nem szuper?

A gondolat mosolyt csalt az arcára.

Lázadó nagynénje felkeresése pedig kifejezetten merész döntés a részéről.

Persze volt némi lelkifurdalása. Úgy érezte, mintha elárulná az anyja emlékét azzal, hogy meglátogatja Robynt. Ami nevetséges. Hiszen az anyja meghalt. Ő meg felnőtt, miért ne hozhatna önálló döntéseket?

Pontosan mit is tett a nagynénje, ami miatt ilyen komolyan összevesztetek? Christy nem tudta, de titkon együttértett Robynnal. Nem volt könnyű megfelelni az anyja lehetetlenül magas elvárásainak, és ezt ő is jól tudta.

Tessék?! Hogy lehetsz terhes, Christy? Hisz alig néhány hete ismered azt a fiút! Hogy lehattél ilyen óvatlan? Hogy követhettél el ilyen szarvashibát?

Persze az anyja végül megenyhült, miután megszületett az unokája, de az akkori csalódottsága később is beárnyékolta a kapcsolatukat.

– Hat óra. Ideje fürödni. – Christy óvatosan kivette az ecsetet a lánya markából. Holly volt a legjobb dolog, ami valaha történt vele. Bár nem tervezett baba volt, attól még nagyon várták. Christy nem tudott és nem is akart úgy gondolni a lányára, mint szarvashibára.

– Ott lesz a Mikulás is? Találkozhatok vele?

– Remélem. Mindenesetre megpróbálunk összefutni vele. – Nem volt egészen biztos benne, van-e a nagynénje háza közelében bevásárlóközpont, ahol az adventi időszakban megfordul egy-két Téalapó. Vajon a Mikulás is jár a *Snow Spába*? Kényezteti magát időnként a nagy hidegben? Esetleg a szaunába is ellátogat? – Akárhogy is, Christy tudta, hogy a lánya csodásan fogja érezni magát. Megnézte a nagynénje vállalkozásának honlapját, és az erdei faházak idillinek tűntek. – A Mikulásnak sok a dolga.

– Mint apunak.

– Bizony. Pont, mint apunak. – Christy megnézte az órát. Seb küldött egy sms-t, hogy későn ér haza. Ez volt a harmadik ilyen alkalom a héten. A múlt heti négy túlóranap után...

Amikor Christy elképzelte a vidéki életüket, feltételezte, hogy Seb továbbra is távmunkában dolgozik majd, de az irodában történt változások miatt ez már nem volt lehetséges. A szokásosnál is stresszesebb lett az életük, és Christy nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valami nincs rendben.

Lehet, hogy Seb utálja a házat? Utál vidéken lakni?

Az utóbbi időben nemegyszer arra a gondolatra ébredt éjjel, hogy hiba volt ide költözniük. Egyáltalán nem olyan volt itt élni, mint eredetileg képzelte.

Nem csak a ház vagy a pénz miatt. Végtelenül magányos volt itt, bár ezt senkinek sem vallotta volna be. Miután hosszú ideig állhatatosan győzködté Sebet, hogy költözzenek ide, most ismerje el, hogy hiányoznak neki a forgalmas londoni utcák és a kávézók? Hogy hiányzik a nyüzsgés, a zaj és a felszínes csevegések vadidegenekkel? Hogy hiányzik a meleg és száraz lakás?

A ház kezdetben tökéletesnek tűnt, de aztán jött az első tél. Egy heves esőzés után világossá vált, hogy le kell cserélniük a tetőt. Aztán elromlott a kazán is, és beázott a konyha egyik sarka. Az ünnepi időszakot dideregve töltötték, de Holly kedvéért igyekeztek jó képet vágni a dologhoz. Kimerítő élmény volt, ezért is döntött úgy Christy, hogy idén Lappföldön karácsonyoznak. Nem akart még egy olyan ünnepet, mint a legutóbbi.

Sóhajtott, és befejezte a konyha rendbetételét.

Ő akart ide költözni, és most viselnie kell a döntése következményeit.

Hol a csudában van Seb? Hogy tudna meleg vacsorát készíteni, ha egyszer fogalma sincs, mikor érkezik haza a férje? Ez kész rémálom volt Christy számára, legalábbis a tervezhetőség szempontjából.

Anyja aggodalmával mit sem törődve Holly megdörzsölte az arcát, további festéket kenve magára.

– De a Mikulás nincs egyedül. A krampuszok segítenek neki.

– Igen, ez igaz. – Christynek is szüksége lett volna a krampuszok segítségére, lehetőleg építőipari tapasztalattal rendelkező krampuszokéra, akik meg tudnak javítani egy lyukas tetőt.

Kivitte a laptopját a konyhából, hogy megteríthesse a vacsoraasztalt.

Szabadúszó grafikusként bárhonnandolgozhatott, így a délelőtti folyamán egy ügyfél projektjével foglalkozott, egyidejűleg pedig a lányát is szemmel tartotta. Ennek eredményeképpen a házon meglátászott, hogy egy szabadjára engedett, boldog gyermek játszótére.

Christy torkát összeszorította a bűntudat. Az anyja hangját vélte hallani, pedig az asszony már több mint két éve elment.

Egyszerre csak egy játékot vegyen elő. Szigorúbbnak kell lenned velem, Christy. Tanítsd meg rá, hogy a szabályokat be kell tartani. Egy kislány nem lehet ilyen vadóc!

Miért ne lehetne? Christy úgy érezte, meg kell védenie a lányát. Holly merész, kíváncsi és kalandvágyó kis teremtés volt, és ő nem akarta betörni. Csodálta és időnként irigyelte is a tulajdon gyerekét. Vajon ő is ilyen bátor volt valaha?

Tisztában volt azzal is, hogy az anyját igazából nem Holly kalandvágya aggasztotta, hanem az, hogy a kislány nagyon hasonlított Robynhoz.

Az anyja egész életében Robynt emlegette mint elrettentő példát, az ő esetével ijesztgette: ez történik mindenkivel, aki nem fogad szót. Christynek fogalma sem volt róla, mit tett Robyn, és valahányszor megkérdezte, az anyja válasza vagy az volt, hogy „ne említsd ezt a nevet ebben a háznál”, vagy az, hogy „jobb, ha nem tudod”.

Christy nem volt benne biztos, akarja-e tudni. Viszont rossz érzés volt, hogy van egy családtagja valahol a nagyvilágban, és ő nem is próbál kapcsolatba lépni vele.

Még ha nem is fűzik különösebben mély érzések a nagynénjéhez, most lesz tíz teljes napja, amikor nem kell a lyukas háztetőre gondolnia. Tíz teljes napot tölthet a családjával. És persze Alixszel, a legjobb és legrégebbi barátnőjével. Alix szinte a testvére volt, egészen kiskoruk óta sülve-főve együtt voltak.

Furcsa belegondolni, hogy sokkal több karácsonyt töltött együtt vele, mint Sebbel és Hollyval.

– Fesztettem neked egy erdőt. – Ecset híján Holly az ujjával pötyyözött zöld festéket a papírra.

– Ez gyönyörű. – Christy felkapta a lányát, a mosogatóhoz vitte, és lemosta a festéket a kezéről, mielőtt az erdő átkerülhetett volna a konyha falára. – Mutasd meg Lappföldet a térképen!

Holly kibújt a karjából, átszaladt a nappalin, és megállt a térkép előtt, amelyet Seb ragasztott a falra. Kis arcán látszott, hogy komolyan összpontosít.

Christy kihasználta a pillanatot, és gyorsan megtöltötte a mosogatógépet.

– Megtalálod egyedül?

– Igen, itt van. Végig a tetején. Az Északi-sarkvidéken. – Holly lábujjhegyre állt, és festékfoltos ujját végigcsúsztatta a térképen. – De mi itt maradunk... itt. – Beledöfte az ujját Svédország északi részébe, és izgatottan mosolygott az anyjára.

Az apja kék szemét és hosszú szempilláit örökölte. Christy már a megismerkedésük utáni percekben rájött, hogy ez gyilkos kombináció. Szinte első látásra belezúgott Sebbe, mint előtte már nyilván rengeteg nő, ha hinni lehetett a rossz nyelveknek.

De ő volt az, akit Seb feleségül vett.

Büszkeség, szerelem és öröm töltötte el Christyt erre a gondolatra.

Semmit sem bánt meg. Nem forgatta volna vissza az idő kerekét. Semmin sem változtatott volna. Kivéve a házvásárlást. Azt seperc alatt visszacsinálná, ahogy Alix szokta mondani.

Alighogy a barátnőjére gondolt, megcsörrent a telefon, és Alix neve jelent meg a képernyőn.

– Ó, szia, Alix!

Holly azonnal a telefonért nyúlka.

– Alix néni! – nyafogta. – Beszélni akarok Alix nénivel!

Alix nem volt a lánya nagynénje, de mivel ők ketten olyan közel álltak egymáshoz, mintha testvérek lennének, ez a megszólítás teljesen helytállónak tűnt.

– Előbb én beszélek veled, jó? De te is köszönhetsz neki, ha végeztem. – A szabad karjába kapta Hollyt, és visszaültette az asztalhoz. Mivel Seb úgyis késni fog, lesz ideje beszélgetni a barátnőjével, mielőtt rendet rak a háznál. – Milyen New York?

– Hideg. – Alix hangja tisztán és erősen csengett. – Ritka, hogy decemberben havazik, de az időjárással kapcsolatban mostanában minden összezavarodik.

Christy a fürdőszobában lévő beázásra gondolt.

– Mesélj róla!

– Biztos, hogy jókor hívlak? Nem zavarok?

– Nem, dehogy! Olyan jó hallani a hangodat! Régóta nem hívtál.

Legszívesebben bevallotta volna, hogy hiányoznak neki azok az idők, amikor állandóan üzengettek egymásnak, de aztán mégis inkább hallgatott, hiszen ez nem lett volna igazságos. Alix a karrierje építésével volt elfoglalva. Christy elképzelte őt most Manhattanben, hátrafogott hajjal, méretre szabott kosztümben és olyan magas sarkú cipőben, aminek a legtöbb nő már a látványától is összeressen. – Biztosan nagyon elfoglalt voltál.

– Így igaz. Mindig elfoglalt vagyok. Iszonyú sokat dolgozom.

– Irigylem a csillogó életedet. – Christy egyik kezével folytatta a takarítást, a másikban a telefonját tartotta.

– Most viccelsz? Én irigyellek téged az idilli vidéki házikódért...

Idilli? Christy megborzongott.

Ellenállt a kísértésnek, hogy bevallja, mi a helyzet a házzal. Még nem állt készen arra, hogy bárkinek is beszámoljon a kétségeiről. Nem akarta nevetségessé tenni magát, hiszen nem is olyan rég még nagy húhót csapott, hogy itt élhessen.

– Mikor lesz a rendezvény, és mi lesz rajtad?

– A „rendezvény” ma este lesz, de még nem tudom, mit veszek fel. Valami feketét és komolyat. Elvégre ez egy munkavacsora, ugyebár. – Alix hirtelen elhallgatott, és Christy meghallotta a háttérből az autódudák hangját.

– Nem, ez egy díjátadó vacsora – helyesbített.

– Pontosan. Munka, de azért valamennyire ki kell csípnem magam. Talán tanácsot kellett volna kérnem tőled. Kettőnk közül te vagy a stílusguru.

Stílusguru? Manapság két szempontja volt, ha ruhát vásárolt: hogy egyrészt meleg, másrészt strapabíró legyen. A nem praktikus, csak szép, vagyis hasznavehetetlen holmikra igyekezett nem gondolni.

Christy lenézett fekete jóganadrágjára, és észrevett rajta egy kis festékfoltot. Hogy történhetett ez? Mindig olyan óvatos volt.

– Ne viselj feketét. Unalmas, és egyáltalán nem illik hozzád.

– Jó érv. Akkor majd valami puccosabbat és feltűnőbbet választok. Ha már itt tartunk: mit vigyek ajándékba a kedvenc négyévesemnek? Van a kínálatunkban egy csodás egyszarvűjelmez.

– Olyat már hoztál. – Christy felkapcsolta a fényfüzérek a konyhában. Mióta felfedezte, hogy a csillogó füzérek lágy fénye elrejtje a nedves foltokat a falon, ahová csak lehetett, tett egyet. Holly feltételezte, hogy karácsonyi díszek, és Christy nem javította ki, de már jó előre eldöntötte, hogy januárban nem fogja leszedni őket. Ha az elkövetkező hónapokat vastag pulóverben és gyapjúzokniban tölti, ennyi neki is kijár. – Nincs elég nap a héten, hogy felvehesse az összes jelmezt, amit küldesz neki. Hol vagy most?

– Úton egy megbeszélésre. Pokoli forgalom van az Ötödik sugárúton.

Az Ötödik sugárút csúcsforgalomban. Sok-sok ember. Nyüzsgés. Élet. Hangulat.

– Úgy beszélsz, mint egy helybéli.

– Nyolc héten belül ez a harmadik utam. Tényleg kezdem úgy érezni.

Christy letörölgette a festék- és vízfoltokat. Nem volt irigy, tényleg nem volt az. Élvezte az egyensúlyozást a munka és az anyaság között, még akkor is, ha néha úgy érezte, egyik területen sem teljesít rendesen. Ezt az életet választotta, bár jó lett volna, ha a férje többet van otthon, és a háza nem ázik be.

– Még mindig nem hiszem el, hogy egy világszerte ismert játékgyártó cégnél dolgozol. Ez azért vicces, nem?

– Miért? Mert egyedülálló vagyok, és nincsenek gyerekeim? Ez üzlet, Christy. Rideg, könyörtelen üzlet. Lehet, hogy játékokat árulunk, de ebben a munkában nincs semmi tündibüнди aranyoskodás. És annak ellenére, hogy nincs gyerekem, mindenkinél többet tudok a játékokról. Tudom, melyik

köti le a gyereket öt percre, és melyik öt teljes napra. Tudom, hogy melyik törik el, még mielőtt a nap véget ér, melyik az, ami kitartásra és kemény munkára nevel, és melyik feledteti el a gyerekekkel még azt is, hogy a szülei egyáltalán nem törődnek vele. – Pillanatnyi csend következett. – Tényleg ezt mondtam az előbb? Ne is törődj velem. Az időeltolódás érzélgőssé tesz. Vagy talán az évnek ez az időszaka... Tudod, mennyi bajom van a karácsonnyal. – Alix könnyed hangnemben csevegett, de e mögött a könnyedség mögött rengeteg fájdalom bújt meg. – A lényeg az, hogy rengeteg személyes tapasztalatom van a játékokról. A játék egy árucikk, és nálam jobban senki sem tudja, melyik a legjobban eladható.

– A játék néha a szeretet megnyilvánulása – mondta halkán, együttérzően Christy. – Beszéltél mostanában a szüleiddel?

– Nem, hála az égnek. Amúgy sem akarom egyikükkel sem együtt tölteni a karácsonyt. Ami nyilván elég sokat elárul a kapcsolatunkról és a szülői képességeikről.

Christy elrakta a festékeket és az ecseteket egy dobozba, és közben hálás szívvel gondolt a saját szüleire, akik viszont szerették, és jó példát mutattak neki. A saját családi életét az övékéről mintázta, átvéve a saját gyerekkorából a szokásokat és a hagyományokat.

Visszagondolt azokra az éjszakákra, amikor Alix náluk aludt. Sok ilyen éjszaka volt, és még több fájdalmas, szívszorító vallomás. *A szüeim nem akarják, hogy otthon legyek. Igazából sosem akartak engem.*

Christy a szekrénybe tolta a kézművesdobozt. Lehet, hogy az otthona beázik, de a lánya tudja, hogy szeretik.

– Emlékszel, hányszor szidott le minket anyám, amiért kora hajnalig beszélgettünk?

– És mert hajnali kettőkor forró csokoládét készítettünk.

– Meg mert kekszmorzsákat szórtunk az ágyba.

Christy a szekrénynek támaszkodott, a gondolatai a múltban kalandoztak.

– Mindig tervezgettünk, emlékszel? És nézd csak meg, a legtöbb álmunk valóra vált!

Alix felnevetett.

– Én fényes karriert akartam, te pedig férjet, gyereket és egy vidéki házat. Úgy tűnik, mindketten megkaptuk, amire vágytunk.

Christy az ablakon kopogó esőt bámulta.

– Igen. – De mi van, ha valójában mégsem erre vágyott? Akkor mi van? – Mondd, Alix, te boldog vagy? Elégedett vagy az életeddél?

– Természetesen. Miféle kérdés ez?

– Soha nem érzed magad magányosnak?

– Viccelsz? Egész nap emberek között vagyok, és még ha nagy ritkán egyedül maradok, akkor is hívogatnak.

Christy várta, hogy Alix visszakérdezzen, de nem tette.

– Nem bántál meg semmit?

– Mit kellene megbánnom? Hogy nem mentem férjhez, nem vállaltam gyerekeket, és nem költöztem falura? Mindketten tudjuk, hogy az nem nekem való. Nem akarok ekkora felelősséget a nyakamba. Úgy értem, ha elcseszem az anyaságot, örökre tönkreteszem a gyerekek életét. Nézz csak rám, én vagyok erre a legfőbb bizonyíték...

Christy szűrő fájdalmat érzett a szíve tájékán.

– Nincs veled az égvilágon semmi baj. És biztosan nem lennél rossz anya.

– Á, ezt nem tudhatod. Különbén is, szeretek így élni. Imádom ezt az egész őrült rohanást. – És tényleg, Alix mindig rohant. Olyan sebességgel, hogy időnként minden elmosódott körülötte, beleértve Christy is.

Voltak dolgok, amiket Christy most szeretett volna elmondani neki, de nem érezte képesnek rá magát.

Vajon most miért olyan nehéz megosztania a legbensőbb titkait a barátnőjével?

– Folyton mondom, hogy az adrenalin nem tartozik a fő táplálékforrások közé – próbálkozott egy viccel.

– Nekem akkor is az az egyik kedvenc táplálékom, persze a csokoládé mellett. Egyébként említettem már, hogy a világító orrú, éneklő rénszarvas, amit a lányodnak küldtem, az idei karácsony slágerjátéka lesz? Holly lesz a legnépszerűbb gyerek a faluban.

A játék egy árucikk.

Christy töltött Hollynak egy csésze tejet.

– Elrejtettem, hogy majd „tudod, mikor” megkaphassa.

Holly felkapta a fejét.

– A karácsonyról beszélsz?

Alix felnevetett.

– Hallottam ám! Milyen okos kis teremtés! Csak add oda neki a rénszarvast. Viszek neki valami mást is a nagy napra. Egy kis tudóskészlet, ami még nincs is a boltokban. Imádni fogja. Én mondom neked, a lányod meg fogja menteni a világot.

– Alix, még öt éves sincs! Ne vegyél neki ennyi mindent!

– Miért? Azt akarom, hogy minden karácsonya tökéletes legyen. Ő a legfontosabb ember az életemben, persze rajtad kívül, és feltételezem, hogy te nem akarsz egy rénszarvast, aminek világít az orra. Kinek küldjek játékokat, ha nem Hollynak? Ne haragudj, de most el kell búcsúznom! Még fel kell hívnom a tokiói kirendeltségünket.

Tokió.

Christyt elfogta a sárga irigység. Ma eddig a vízvezeték-szerelőt és a fogorvost hívta fel. Még azt sem tudta volna, hogyan kezdeményezzen hívást Japánba.

– Ott most az éjszaka közepe van, nem?

– De igen. Az üzlet viszont sosem alszik.

– Csak még annyit ígérj meg, hogy nem unalmas feketében mész a ma esti díjátadóra. – Christy fogta a törülköződőt, és kiballagott a folyosóra.

– Kizárólag olyat hoztam magammal.

Christy végigtörölgette a bejárati ajtó melletti kisasztalt.

– Az Ötödik sugárúton vagy, Alix. Keress valami szépet.

Olyan régen vásárolt magának új ruhát! Mi értelme lett volna? Néha hívtak Sebbel egy bébiszittert, és elsétáltak a helyi kocsmába, de ez a hely, ahol most laknak, nem olyan, mint az előző lakásuk, ahol öt lépésre voltak mindenféle étteremtől. Mostanában különben is túl fáradt volt ahhoz, hogy kimozduljon. És akkor ott van még a pénz kérdése is. Amikor Holly megszületett, ő feladta a munkáját az ügynökségnél, és most kisvállalkozások számára készít weboldalakat. Ez rugalmasabb és kevésbé megerőltető munka, viszont kevesebbet is fizet.

Alix még mindig beszélt:

– Hallottál mostanában a nagynénéről? Nem derültek ki a nagy, sötét családi titkok?

– Nem. – Christy besétált Seb dolgozószobájába, hogy Holly ne hallgatózhasson. – Úgy gondolom, hogy ezt a beszélgetést jobb lesz személyesen lefolytatni. – Legszívesebben elkerülte volna, de erre nem sok remény volt. Mi lesz, ha valami igazán szörnyű dologról van szó, amit végig sem tud hallgatni? Levette egy cserepes növény lehullott levelét a férje asztaláról, és kinézett a sötétségbe. Eső mosta az ablakot. – Szörnyű itt az időjárás. Remélem, Sebnak nem lesz semmi baja. A vasútállomásra hazafelé elég kellemetlen lesz az útja.

– Még nem ért haza?

– Sokáig dolgozik. – Abban a pillanatban, ahogy kimondta, Christy azt kívánta, bár ne tette volna. Alix figyelmét soha semmi nem kerülte el.

Szünet következett, majd a kiszámítható kérdés:

– Minden rendben van nálatok?

– Természetesen. – Volt idő, amikor Christy mindent megosztott Alixszel, de ez megváltozott az esküvője előtti napon. Ez volt az egyetlen alkalom a hosszú barátságuk során, hogy a barátnőjével összekülönböztek.

Ne tedd ezt, Christy! Ne menj hozzá! Hiszen nem is ismered! Seb Sullivan nem az a típus, aki arra vágyik, hogy megállapodjon. Nem az a fajta fickó, aki boldogan vidékre költözik veled, hogy áloméletet

éjletek a két gyereketekkel és a kutyáttal. Nem hozzád való, tehát nem kell hozzámened. Nem számít, hogy terhes vagy.

Christy gyakrabban gondolt erre a vitára, mint kellett volna. Pedig még csak nem is vesztek különösebben össze. Reszketve és feldúltan csak annyit mondott Alixnek, hogy téved, és hogy igenis férjhez megy, mert ez a helyes döntés. Azzal nyugtatta magát, hogy Alix csak őt félti, miatta aggódik a saját, nem éppen kellemes tapasztalatai miatt, de ettől még nem felejtette el a szavait.

Igaz, többé nem beszéltek erről. Amikor Alix az esküvő után aggódva megkereste, hogy rákérdezzen, nem bántotta-e meg, Christy megnyugtatta, hogy természetesen nem, minden rendben van. Mi értelme lett volna felhánytorgatni azt a beszélgetést? Mit ért volna el vele? Semmit. Visszacsinálni, meg nem törtéنتté tenni nem lehetett. Egyszerűbb, ha továbblép.

De nem volt olyan könnyű továbblépni, mint remélte. A szavak még sokáig visszhangoztak a fülében.

Amikor Alix eljött hozzájuk látogatóba, azon kapta magát, hogy mindenáron ékes bizonyosságát akarja adni a boldogságának. Gondoskodott róla, hogy minden tökéletes legyen, és a folyamatos mosolygásba belefáradtak az arcizmai. Olyankor különösen kedves és gyöngéd volt Sebbel. Mintha azt mondaná a barátnőjének: *Nézd, milyen boldogok vagyunk! Ugye most már belátod, hogy tévedtél?*

Végigsimított a törlőkendővel Seb íróasztalán és a laptopja tetején, és azt kívánta, bárcsak elfelejthetné ezt az egész szóváltást. Fiatalabb korában eszébe sem jutott, hogy az Alixszel való barátsága egyszer majd megváltozik. Amikor a sötétben feküdtek a hálószobában, és éjszakába nyúlóan beszélgettek mindenről, a babáktól a fiúkig, szentül hitte, hogy ez mindig így lesz. És kellemetlenül érintette a felfedezés, hogy a felnőttek barátsága komplikációkkal jár.

Felvette az esküvői fényképet, amelyet Seb az asztalán tartott, és ahogy nézte, elszomorodott tőle.

Hollyval ellentétben, aki többnyire arról álmodott, hogy tudós vagy felfedező lesz, Christy már kiskorában is az esküvőjét tervezgette. Ennek kellett volna lennie élete legboldogabb napjának, de mint oly sokszor, ezúttal sem úgy alakultak a dolgok, ahogyan eltervezte.

Ott állt egy olyan ruhában, amely inkább kiemelte, semmint eltakarta növekvő pocakját, és ott volt Alix Zackel, Seb legjobb barátjával... Mindketten olyan mereven álltak, mintha könyvtámaszok lennének, és kényszeredetten mosolyogtak a kamerába.

Zac volt az, aki közbelépett, amikor Alix megpróbálta megakadályozni az esküvőt. Kilökte a lányt a szobából, mivel ő nem gondolta, hogy hibát követnének el azzal, ha összeházasodnak.

Vajon mi történt, amikor ők ketten magukra maradtak? Egyikük sem beszélt róla, de bármi is volt az, Alix elhatározta, hogy a jövőben elkerüli Zacet.

Christy a fiókba nyúlt a képernyőtisztítóért, és felhajtotta Seb laptopját.

– Jó szórakozást ma estére! Majd küldj képeket! Alig várom, hogy jövő héten találkozzunk.

– Hahó! ... Ott vagy még?

Christy lerogyott az irodai székre.

– Igen. – A keze úgy remegett, hogy majdnem elejtette a telefont.

Vajon félreértette az e-mailt?

Újra elolvasta, és próbált nyugodt maradni.

Fantasztikus vagy, Mandy! Mihez kezdenék nélküled?

Este hatkor találkozunk a Covent Gardenben.

Ha valami gond van, hívj a mobilomon. Semmiképp ne keress otthon!

Úgy érezte, mintha valaki kiszorította volna a levegőt a tüdejéből.

Mandy? Ki az a Mandy? Lehet, hogy csak egy kolléga, de ha igen, miért ne hívhatná a nő otthon? És miért nem beszélt neki a férje soha erről a Mandyről? Miért hazudott? Mit titkol előle?

Azt mondta, hogy sokáig dolgozik, de itt a bizonyíték, hogy ez hazugság. Egy másik nővel találkozik a Covent Gardenben, és nem akarja, hogy ő megtudja.

Elképzelte, ahogy együtt nevetgélnek egy divatos bárban. Ahogy mosolyognak egymásra egy

étteremben.

Páni félelem fogta el. Biztosan van erre valami logikus magyarázat. Mert az nem lehet, hogy Seb megcsalja őt...

Vagy mégis? Folyton Alix hangját hallotta: *Hiszen nem is ismered!*

A keze és a lába remegett. Most mi lesz?

Nem vallhatja be, hogy megnézte Seb laptopját. Mégis ki tesz ilyet? Másfelől viszont, ha igaz a gyanú, a férje sokkal csúnyább módon élt vissza a bizalmával. És az sem mellékes, hogy még csak kattintania sem kellett, hogy megnézze ezt az e-mailt. Seb gondatlan volt, nem kapcsolta ki a gépét.

Christy mellkasa összeszorult. Vajon mit jelenthet ez? Seb boldogtalan? Ha igen, ez valószínűleg az ő hibája, hiszen ő akart ilyen messzire költözni Londontól. Meg kellene kérdeznie tőle, hogy...

De nem akarta megkérdezni. Nem akarta, hogy ez történjen.

– Christy?

Elfelejtette, hogy Alix még mindig vonalban van. Meg kell szabadulnia tőle. Még ha meg is tudta volna beszélni a dolgot a barátnőjével, ami lehetetlenség persze, Alix másképp kezelte volna a dolgot, mint ő. Először is, nem kerülte a nehéz helyzeteket. Ha tudni akart valamit, megkérdezte. Ha valaki felbosszantotta, nyíltan közölte az illetővel, hogy idegesítően viselkedik. Ezért is mondta Christy szemébe az esküvő előtt, hogy szerinte hibát követ el.

Valaki más talán azt mondta volna: „Nem lehet, hogy...?” Esetleg azt: „Mi van, ha esetleg...?” De Alix nem.

Christy sosem tudott volna ilyen direkt, ilyen szókimondó lenni, mint ő.

– Bocs, de most le kell tennem. – Sikerült épp a megfelelő mennyiségű könnyedséget csempésznie a hangjába. – Szerintem életedben nem láttál ennyi festéket, mint amennyit most fel kell takarítanom. Jó szórakozást a díjkiosztón! Majd beszélünk.

Befejezte a hívást, és visszasétált a konyhába. Alig hallotta Hollyt, pedig a kislány igencsak élénken méltatlankodott, amiért nem beszélhetett Alix nénivel.

Le kell foglalnia magát. Igen, ez lesz a megoldás.

Bekapcsolta a sütőt, hogy újra felmelegítse a korábban készített ragut. Aztán befejezte a bepakolást a mosogatógépbe. A keze annyira remegett, hogy az egyik tányér kicsúszott az ujjai közül, és a padlóra zuhant, porcelánszilánkokat szórva szét a padlón.

Holly visított, és ugrott egyet a széken.

Christy azonban szinte örült az újabb feladatnak. Amíg a cserepeket söpri, legalább addig sem idegeskedik és szorong.

– Semmi baj. Maradj, ahol vagy, ne mozdulj. Majd én rendbe hozom – mondta félig magának, félig a lányának.

Vett egy nagy levegőt, és a lapátról a szemetesbe öntötte a törött porcelán darabjait.

– Mami? Miért sírsz?

Sírt volna? Tenyerét az arcához szorította, és nedvességet érzett. Tényleg sírt.

– A mami csak egy kicsit szipog, ennyi az egész. – Kifújta az orrát. – Talán megfáztam.

Holly leszállt a székről, és átkarolta Christy lábát.

– A puszim mindent meggyógyít!

– Így van, tényleg.

Bárcsak csupán ennyi kellene hozzá! Christy felkapta a lányát, és szorosán átölelte.

– Hamarosan itt a karácsony.

Karácsony. A szeretet és a család ünnepe.

Túláradó érzések öntötték el, a torka elszorult. Karácsony előtt nem beszélhet Sebbel. Kizárt dolog! Jobb, ha úgy tesz, mintha minden rendben lenne. Igen, ez az okos döntés. És ő mindig okosan, előrelátóan dönt.

– Ideje lefeküdni. Kezdesz túl nagy lenni ahhoz, hogy cipeljelek.

– Meg akarom várni aput. Azt akarom, hogy apu jóéjt-puszt adjon!

– Apa későn jön ma este. – Mintha álmában csелеkedne, olyan gépiesen vitte fel Hollyt az emeletre.

– Láthatunk majd rénszarvast Lappföldön?

– Ebben egészen biztos vagyok.

Nem engedte, hogy a zűrzavaros érzései megzavarják a gyermekével töltött időt, de ehhez akkora erőfeszítésre volt szüksége, hogy mire befejezte a fürdetést, és elolvasott két mesét, teljesen kimerült. Majdnem ő is készen állt a lefekvésre.

Felkapcsolta az éjjeli lámpát, amely kék-zöld fényeket varázsolt a mennyezetre.

Amikor beköltöztek, Christy hercegnős gyerekszobát javasolt, mint amilyen neki is volt annak idején, de Hollyt lenyűgözte a hó és a jég, és azt akarta, hogy a hálószobája úgy nézzen ki, mint egy sarkvidéki kutatóállomás. *Ha felnövök, tudós leszek, mint Zac bácsi*, mondogatta. Eltartott egy darabig, amíg megegyeztek egy olyan tervben, amelyet maguk is meg tudtak valósítani. Seb és Zac nagyjából egy hónappal ezelőtt fejezték be a szoba átalakítását. Amíg a férfiak a szerkezeten dolgoztak, Christy hómezőket és hegyeket festett az ágygal szemközti falra, és igyekezett nem túl csalódott arcot vágni, hogy a libbenő függönyű baldachinok, a rózsaszínek és a tündérfények helyett a jeges fehér és az acélszürke uralja a kislány laboratóriumi területre és alvóterületre osztható szobáját.

Ő maga nem ezt választotta volna, de még neki is el kellett ismernie, hogy nagyon jól sikerült a „kutatóállomás”.

Most megcsókolta a lányát, résnyire nyitva hagyta a hálószoba ajtaját, és elindult lefelé.

Az émelygő érzés, mely mostanáig kínozza, gyötrő feszültséggé változott.

Megterített a vacsorához. Meggyújtotta a gyertyákat, majd elfújta őket, amikor egy órával később még mindig nyoma sem volt Sebnek. Kikapcsolta a sütőt is.

A ragu akkor készítette, amikor Holly délután fél órán át tévét nézett.

Náluk otthon nem volt tévé a házban. A gyermekkor a tanulás jegyében telt. Hegedűórák, zongoraórák, balettórák, lovaglóléckék, művészetismeret- és nyelvórák követték egymást a napirendjében iskola után. Az anyja ragaszkodott hozzá, hogy minden percét hasznosan töltsse. A kanapén való heverészést elítélte, hacsak Christy nem olvasott közben. *Mesélj a könyvedről, Christy! Beszéljessünk róla!*

Christy szemügyre vette a vékony kötetet, amely már hetek óta ott hevert az éjjeliszekrényén. A borító arra emlékeztette, hogy a könyv komoly irodalmi díjat nyert, de bár többször is nekidurálta magát, hogy elolvassa, végül nem jutott tovább a második fejezetnél. Minek olvasta volna tovább? Már tudta, hogy a történet főhőse meghal a végén. Szörnyűek voltak a szereplők, és szörnyű döntéseket hoztak, ami azt jelentette, hogy a könyv befejezése is csak szörnyű lehet. Miért van az vajon, hogy a helyi könyvklubban kizárólag lehangoló regényeket olvasnak? Mi a jó egy olyan könyvben, amelynek az elolvasása után még nyomorultabbnak érzed magad, mint előtte?

Christy nem tudta rávenni magát, hogy átrágja magát a művön, ami azt jelentette, hogy ha tájékozottnak és elkötelezettnek akar tűnni a következő könyvklubos gyűlésen, el kell olvasnia néhány kritikát az interneten.

Mit tettem volna másképp, ha ugyanebben a helyzetben lettem volna? Mindent!

Kinézett az ablakon át a sötétbe. Seb még mindig nem ért haza.

Mire végre meghallotta a kocsiját a felhajtón, a ragu kihűlt és megdermedt.

Megigazította a haját, rövid időre lehunyta a szemét, és mély lélegzetet vett.

Úgy tesz, mintha semmi baj nem lenne, és akkor minden rendben lesz. Talán amúgy is csak képzelődik, és nem is történt semmi. Valószínűleg minden furcsaságra van valami egyszerű magyarázat...

Mire a férfi kinyitotta a bejárati ajtót, Christy már ott állt és várta. Még egy mosolyt is össze tudott hozni valahogy.

– Nagyon késő van. Már kezdtem aggódni. Hosszúra nyúlt a megbeszélés? Biztosan kimerültél, szegénykém.

– Igen, tényleg nagyon fáradt vagyok. És bocs a késésért. – Seb felakasztotta a kabátját, majd csókot nyomott Christy ajkára. – Szörnyű hideg van odakint.

– Igen. Azt mondják, még havazhat is.

Tényleg az időjárásról beszélgetnek? Mi történt velük?

Christy hangulata elérte a mélypontot.

Seb követte a feleségét a konyhába, de elfelejtett lehajolni, és beverte a fejét az alacsony ajtófélfába.

– A fenébe! Ez a ház utál engem. Miért nem csinálta magasabbra az ajtókat az a fickó, aki építette?

– Megdörzsölte a homlokát, és a konyhaajtóra meredt.

– Valószínűleg akkoriban nem voltak olyan magasak az emberek, mint te. – Christy most az egyszer úgy érezte, mintha ő és a ház egy oldalon állnának. Dühös volt Sebre, ugyanakkor szomorú is, hiszen nagyon úgy tűnt, Alixnek igaza volt.

– Tudom, hogy hívnom kellett volna téged, de...

– Nem várom el, hogy munka közben felhívj. Tudom, milyen elfoglalt vagy. – Christy most már legszívesebben hanyagolta volna ezt a témát. – Kérsz egy italt? Esetleg egy pohár bort?

Seb habozni látszott.

– Sör nincs?

– Sör? Hát, nem is tudom... Megnézem, jó? – Olyan hevesen tépte fel a hűtő ajtaját, hogy minden zörgött benne. Egy sauvignon blanc-t hűtött be, mert általában boroztak. Hogyhogy Seb sört akar? Mi ez? Talán egy másik nő hatása?

Benyúlt a zöldségek mellett, és hátulról előhalászott egy sört, amelyet talán még Zac hagyott ott.

– Tessék. – Odaadta a férjének, és figyelte, ahogy a férfi felbontja, majd mohón beleiszik, nem is kér hozzá poharat.

– Köszí. – Seb leengedte az üveget. – Holly alszik?

– Igen. Megpróbált ébren maradni miattad.

A férfi vágott egy grimaszt.

– Utálok lemaradni az esti meséről.

Mandy vajon tudja, hogy a kislányod egész este arra várt, hogy jóéjt-puszt kapjon tőled?

– A vacsora kihűlt, de van leves a hűtőben, amit felmelegíthetek.

– Nem szükséges. – Seb megrántotta a nyakkendőjét, és kigombolta a felső gombot. – Vettem egy melegszendvicset, mielőtt felugrottam a vonatra. Jól vagy? Feszültnek tűnsz.

– Feszültnek? Nem vagyok feszült. Jól vagyok. – Christy alig kapott levegőt. Vajon Seb együtt vacsorázott ezzel a Mandyvel? Gyertyát gyújtottak? Nevetgéltek? Fogták egymás kezét? – Van sajt is a hűtőben. Meg szőlő.

– Nem kérek semmit, köszönöm. – A férfi megitta a sört, és letette az üveget. Egy hosszú pillanatig hallgatott, aztán a feleségére nézett. – Beszelnünk kell, Christy.

Hogy mi? Nem! Nem kell! Most biztosan nem! Karácsony előtt nem szabad...

– Gondolom, fáradt vagy. Talán begyűjthetnánk a kandallóba, és megnézhetnénk együtt egy filmet...

– Christy! – Seb hangja most már élesebben csattant. – Valamit el kell mondanom neked.

Igen ám, csak hogy Christy nem akarta hallani. Most nem. Sőt talán soha... Ezt még nem döntötte el.

– Nem hinném, hogy muszáj ezt éppen most...

– De igenis muszáj. Tudom, hogy utálsz súlyos témákról beszélni, de ezt most nem kerülhetjük el.

Utál súlyos témákról beszélni? Igen, ez igaz. De az elkerülés bevett módja a problémák kezelésének, és ha Seb tudja, hogy neki ez a módszere, akkor miért kényszeríti szembenézésre olyasvalamivel, amit valószínűleg inkább figyelmen kívül hagyyna?

– Seb...

– Beszelnem kell veled, értsd meg! Van valami, amit el kell mondanom neked. És nem fog tetszeni, amit mondok.

Christy szíve úgy vert, hogy majdnem lyukat ütött a bordáiba, a lába rogyadozott. Szerette volna leállítani a férjét, de érezte, hogy semmi esélye, így csak vett egy nagy lélegzetet, és fohászkozott, hogy minél előbb túl legyen rajta.

– Mi az, amit el kell mondanod?

A férfi nagyot sóhajtott.

– Nem mehetek veled Lappföldre. Legalábbis nem azonnal. Nem akkor, amikor terveztük. – Mozdulatlanul állt, a válla megfeszült, ahogy felkészült Christy reakciójára. – Kedden van egy megbeszélés, amin részt kell vennem.

– Egy üzleti tárgyalás? – Christy nem erre számított. Azt hitte, Seb elismeri, hogy megcsalta. Hogy hibázott, de már szánja-bánja a bűnét, és megbocsátásért esdekel.

– Tudom, hogy csalódott vagy. Ez az álmotázásod. Ráadásul karácsonykor, és tudom, hogy számodra emiatt különösen fontos ez az út.

Tudta, hogyan érez Christy a karácsonnyal kapcsolatban, ennek ellenére tönkreteszi az ünnepet?

– Ez most komoly? Nem jössz Lappföldre?

– Megyek, de néhány nappal később. Majd átfogalom a repülőjegyemet. Te menj előre Hollyval, nélkülem.

Seb nélkül? Hiszen ez egy családi utazás! Egy különleges karácsony, amire Holly remélhetőleg élete végéig boldogan emlékszik majd vissza. De hogyan lehet ez az emlék tökéletes, ha az apukája nem lesz ott? Hogy lehetne ez egy családi kirándulás Seb nélkül?

Nyelt egy nagyot, mert úgy érezte, gombóc van a torkában.

– Azt mondd, hogy karácsonykor dolgoznod kell?

– Karácsony napján nem. De az azt megelőző héten igen. És hidd el, én sem örülök neki jobban, mint te.

Christy nem hitt neki. Ha Seb maga sem akarja ezt az egészet, akkor miért csinálja?

– Miféle tárgyalás lehet az, ahol muszáj neked is részt vened? Hiszen egy csomó emberrel együtt, csapatban dolgozol. Nem tudod delegálni a feladatot?

– Nem. Én vagyok az egyetlen, aki ezt meg tudja csinálni. Hidd el, nincs más választásom. – A férfi nem nézett rá, ami már önmagában is gyanút ébresztett Christyben. Seb mindig is remekül tartotta a szemkontaktust. Ez volt az egyik legfőbb vonzereje. Ezzel is jelezte, hogy látja őt, és figyel rá.

De most nem. Nem nézett rá.

Nem megy velük Lappföldre. *Mi az, hogy nincs más választása?* Mindig van más választás!

A munka miatt? Tényleg azt várja Seb, hogy ezt elhiggye? A férje igyekezett jól végezni a munkáját, ez kétségtelen. Többször is előléptették. De senki sem nélkülözhetetlen. És ha munka miatt kell távol maradnia, akkor ki az a Mandy, és miért nem beszélt róla eddig soha?

A páni félelemtől teljesen lefagyott. Alix évekkkel ezelőtt elhangzott mondatai visszhangoztak a fejében, már pillanatokra sem tudta kikapcsolni a végtelenített lejátzásra állított szalagot.

Ne menj hozzá! Hiszen nem is ismered! Sebnek ez az egész nem komoly.

Tényleg így van vajon? Alixnek igaza volt?

És mi lesz most?

Elrepül Lappföldre a férje nélkül, és reméli, hogy bármi is a probléma, a távollétében megoldódik, vagy csalódást okoz Hollynak, otthon maradnak, és megoldják a gondokat együtt?

Akárhogy is, úgy tűnt, a karácsony tönkrement.

Alix

Tényleg lehet azt állítani, hogy boldog? Hogy elégedett az életével?

Miféle kérdés ez egyáltalán? És miért tette fel Christy?

Alix szerette az életét. Szerette a Temzére néző londoni lakását. Szerette, hogy a hatalmas, kényelmes ágya csak az övé. Nem az egyik oldalon aludt, várva, hogy valaki elfoglalja a másikat, hanem középen. Ha éjszaka olvasni akart, felkapcsolta a villanyt. A hűtője tele volt a kedvenc ételeivel, a polcai a kedvenc könyveivel. Leginkább a munkáját szerette – minden egyes dicsőséges, kihívást jelentő, frusztráló, izgalmas percét.

Magányos? Hát persze!

Alix a luxusszálloda fürdőszobájában állt a tükör előtt, és gondosan felrakta a sminkjét.

Most különösen szerette a munkáját, hiszen volt néhány perce arra, hogy elgondolkodjon az előző évben általa vezetett karácsonyi reklámkampány sikerén. Még a főnökét is mosolyra készítette, és ez csak kétszer fordult elő, amióta a *Dream Toys* marketingért felelős alelnöke lett.

Az elmúlt két napot az Ötödik sugárúton lévő központi irodában töltötte, ahol prezentációt prezentáció után hallgatott végig, és végtelen mennyiségű pocsék kávéát ivott, hogy ébren tartsa magát. Az üzlet jelentős része már online zajlott, és Alixnek, valamint a csapatának volt köszönhető, hogy az eladások folyamatosan emelkedtek. Micsoda évük volt! Miközben sok vállalkozás küszködött, az övék szárnyalt, hála a termékpaletta összetételének és Alix ügyességének, mert ő képes volt kiválasztani a nyerő termékeket, amelyek minden gyermek kívánságlistájának élére kerülhettek.

Az év az ünnepi kampány elindításában csúcsosodott ki, és ez volt az oka, hogy most itt volt: részt vesz a díjátadó vacsorán.

Az év kampánya.

A munkahelyén a karácsony királynőjének nevezték Alixet. Az irodájába tódultak, kérdéseket tettek fel neki, kikérték a véleményét. Alixet megneveztette a gondolat, hogy az ünnep szakértőjének tartják. A játékokhoz értett, ez igaz, de ennyi. Mindent, amit a karácsonyról tudott, másoktól lesett el. Nem volt személyes tapasztalata a családi karácsonyokról. Nem tudta, milyen érzés családként összegyűlni és ünnepelni. A szülei elváltak, amikor hatéves volt, és azután néhány fájdalmas évig úgy ingázott közöttük, mint egy nem kívánt karácsonyi ajándék. *Ha idén elviszed, jövőre az enyém lesz.* Egészen biztos volt benne, hogy ha a szülei vissza tudták volna küldeni őt valahová, megtették volna.

A karácsony feszült időszak volt Alix számára, egészen addig az évig, amíg mindkét szülőjének külföldre nem kellett utaznia munkaügyben, és ezért megkérték Christy anyját, hadd töltsse a kislány náluk a decemberi szünetet.

Christyék meleg, meghitt otthonában élte át Alix az első családi karácsonyt, és az, hogy nem a saját családjával volt, nem számított. Ott ült a hatalmas fa alatt, és csodálkozva bámulta a csillogó díszeket. Segített a konyhában, evett az asztalnál, játszott, és hosszú téli sétákat tett Christyékkel. Még saját karácsonyi harisnyája is volt, teletömve édességekkel és egyéb apró ajándékokkal.

Christy anyja, Elizabeth úgy bánt vele, mint a saját gyermekével, de Alix egyszer kihallgatta, ahogy róla beszélt.